

אבא רימלנד

בן יוכבד ויוסף

נולד: כ"ב שבט ה'תרע"ח	6.1.1918
נפטר: כ"ח שבט ה'תשנ"ב	2.2.1992
עלה ארצה: 1935	

לפני חודש מלאו 74 שנים לאבא, שנולד למשפחה ברוכת ילדים בעיירה בריסק. הוריו היו שומרי מסורת, אך לא החמירו עם בניהם בענין זה יתר על המידה. הם עבדו קשה במסחר ובמלאכה, כדי לפרנס את 11 הילדים - 8 בנים ו-3 בנות. הם השתדלו להקנות להם גם השכלה מתאימה, ואכן אבא למד בגימנסיה "תרבות". הוא גם בצטרף לתנועת הנוער החלוצית "גורדוניה", ועדיין לא מלאו לו 18 שנים, כאשר עלה ארצה, בעקבות אחיו שמואליק (שמואל), המבוגר ממנו, שהיה כבר חבר אשדות יעקב - דלהמיה, באותם ימים.

תחילה עבד אבא בלול, אך כאשר הוחלט להרחיב את צוות עובדי המסגריה ואת היקף עבודתיה, גם מחוץ לגבולות הקבוץ - עבר אבא לנפחיה ואח"כ למסגריה, שנשארה והיתה הענף העיקרי בו עבד. כמו נמל-הבית אליו חוזרים לאחר שייט בימים רחוקים ובאוקיינוסים גדולים, כך חזר אבא בכל פעם אל המסגריה, וממנה יצא למסעותיו.

הוא היה סדרן עבודה, הדריך בשני גרעינים של "הנער הבבלי" ושל נוער שהגיע מטורקיה וממצרים. לפחות פעמיים שימש בועדת התרבות, גם כמרכז הועדה. השקיע הרבה ממצו ב"ועדת הבריכה", שעסקה בהקמתה בסוף שנות ה-50. באותן שנים ברוכות נולדו לו ולמרים אשתו 3 הבנות: מאיה, יוכבד ומלכה, והבן אליו נכספו - שי, בן הזקונים. ב-1964 נפל אבא, תוך כדי עבודתו, ממרומי שלד ברזל של מבנה שהקימה מסגריית אשדות. מצבו היה נואש, ורק הודות לרופאים הטובים ולטיפול המסור, וגם הודות לגופו החסון וכוח הרצון והחיים העצום, שהיו בו - שב לאיתנו ולעבודתו במסגריה.

אבא גם התנדב לתרום מהידע שלו בתיקון כלים ומכונות בסדנאות של צה"ל, ועד אופירה בדרום סיני הגיע עם קבוצת מתנדבים כמוהו, כלומר גימלאים.

אבא נשמע גם ל"צו התנועה" ובמשך יותר משנתיים עבד ב"אחוד" (לפני שהיה תק"מ) ושוב חזר למסגריה וגם אל הנגינה במנדולינה; בתזמורת שהקים מחדש חברנו אברהם ארליך ז"ל. לתזמורת הצטרפו נגנים חדשים וגם ותיקים יותר, כמו אבא, שניגן גם בתזמורת אשדות של שנות ה-40.

הפילוג הידוע חצה את אשדות לשניים, גם האחים שמואליק ואבא נחלקו בדעותיהם, אך זה לא העיב כהוא-זה על אהבתם וקשרי המשפחות ההדוקים שהיו ביניהם. הבקורים ההדדיים נמשכו בתדירות קבועה, וכמו שציין אבא (בחוברת לזכרו של שמואליק): "כמידת אהבתו של שמואליק לילדיו - היתה מידת אהבתו לילדי...". והם חשו בכך והשיבו אהבה אל חיק דודם האהוב.

המשך בעמוד הבא ...

ב- 1983 יצא אבא ללמוד בקורס החצי שנתי ב"אפעל", הוא נהנה והלמודים מלאו והעשירו אותו. אח"כ, למרות שהמסגריה הלכה וקטנה, המשיך אבא בעיסוקיו בברזל והיה גם אחראי על אחזקתן התקינה של כל המכונות במטבח.

והנה... כאשר נדמה היה שאבא ומרים טעמו ואכלו כבר את כל המרור והלענה שהועיד להם גורלם המשותף, לאחר השנים הקשות של המלחמות, שנים בהם חוו כהורים את פציעת בנם וחתנם, ושל מות חתנם האחר, והיה נראה שהעניינים מתחילים להסתדר טוב יותר, שאולי עוד יבואו ימים שבהם אפשר יהיה ללקק גם מעט מן הדבש המתוק, להנות קצת מהילדים והנכדים... אז נפלה מרים אל מיטת חוליה, אשר ממנה לא קמה עוד... היא נאבקה זמן רב ואבא (ביחד עם חברי אשדות), השתדל כמיטב יכולתו לעזור להם באותם ימים קשים.

אבא, שיותר לבד, מצא לאחר זמן-מה את שושנה, חברת אפיקים, שנתאלמנה מבעלה. שושנה שפתחה בפניו את ליבה והכניסה אותו אל משפחתה, ויחדיו ניסו ללקט את מעט פרורי האושר, החום והאהבה, שמצאו לפתע בסתיו חייהם. אנחנו, באשדות, שמחנו בשמחתו של אבא, נהנינו לקרוא בעיתון את סיפור אהבתם, ולא שערנו שכ"כ קצר יהיה הפרק האחרון בספר חייו.

עכשיו, נעלם החיוך טוב הלב מעיניו ושפתיו של אבא... דוממות כעת ידיו שידעו להלוט בחוזקה בפטיש על גבי הברזל הקר, ולפרוט בעדינות על מיתרי המנדולינה...

גם אם נחקור ונשאל - לא נצליח להבין את דרכיו הנפתלות של הגורל... נותר לנו רק לומר לך, אבא, לילדיך ונכדיך, לשושנה ומשפחתה, לצפורה הגיסה הטובה ומשפחתה, ולכל קרוביך וידידיך, שאנחנו זוכרים אותך, אבא, זוכרים שהיית חברנו הטוב, המסור והנאמן במשך כמעט יובל שנים.

נוחה בשלום באתר כנפיו, ויהי זכרך ברוך.